

Bruce története

Bruce-nak hívnak, Dél-Afrikából, Zimbabwéből származom. 1983-ban születtem Kwekwében, Zimbabwe középső részén. Ez egy kisváros, ahol volt egy házunk. A szünidő alatt zöldséget termesztettünk, emiatt gyakran mentünk vidékre, ahol konyhóban laktunk. Jó volt a gyerekkorom, mert akkor még működött az állam. Járhattam iskolába, és mindent meg tudtam oldani, ha csinálni akartam valamit. De 1998 után minden elromlott, és már egyáltalán nem élveztem az életet. Akkorra már nagyon nehéz volt. Az ezredforduló körül megjelent Zimbabwében az ellenzék, és megkezdődtek a politikai csatározások. Amikor közeledtek a választások, az emberek félték, nekünk, fiúknak pedig részt kellett vennünk valamelyik párt meneteléseiben. Amikor abba kellett hagynom az autószerelő iskolát, rádöbbsentem, hogy el kell mennem.

Miért? Mert tudtam, hogy egy olyan országra van szükségem, ahol több a lehetőség és ahol jobb lehet az életem. Még édesanyám is összekapolt, és elment Dél-Afrikába, majd pénzzel jött haza. A bátyám is ugyanezt csinálta. Ettől fogva tudtam, hogy Dél-Afrikában jobban lehet boldogulni.

2004-ben érkeztem Cape Townba, és nagyon tetszett. Habár hazamentem, nem maradtam otthon. A barátaimmal mindig visszamentünk Botswana-ba olcsó ruhákat venni, hogy aztán Zimbabwében eladjuk őket. 2006-ban Botswana-ból Dél-Afrikába mentem. Két napig maradtam az unokatestvéremnél Johannesburgban, de a célom Cape Town volt. Akkorra Pretoria és Johannesburg már tele volt zimbabweiekkel, ezért úgy gondoltam, először messzebbre kell mennem, és ott szerencsét próbálnom. Cape Townban afrikai műtárgyakat árultam, például fafaragásokat, és továbbra is sokat utaztam árubeszerzés miatt. Mivel nekem és a barátaimnak nem volt pénzünk, stoppoltunk és nagy teherautók platójára kéreztünk fel. 2008-ban az egyik ilyen teherautó súlyos balesetet szenvedett, az egész árukészletünk odaveszett. Ezen a napon ment tőkre a vállalkozásom.

Amikor Dél-Afrikába érkeztem, a határőrök azt mondták, három hónapig maradhatunk az országban. De ez persze nem volt elég ahhoz, hogy elég pénzt keressünk, ezért kb. egy évvel tovább maradtam, mint ameddig a vízumom érvényes volt. De nagy szerencsémre a dél-afrikai hatóságok pont ekkoriban kezdtek el menekültpapírokat kiadni az ott tartózkodó zimbabweieknek. Az első menekültvízumomat hat hónapra kaptam meg, aztán meg kellett hosszabbítanom. Ez az időszak nagyon bizonytalan volt, ezért két éve munkavállalói vízumot kértem, ami most 2015-ig érvényes.

Miután megsemmisült az árum, nem maradt pénzem. Úgyhogy elkezdtem építkezéseken, majd éttermekben dolgozni. Először konyhai kisegítő lettem, aztán pincér, ma pedig mixer vagyok egy kocsmában. Ez a karrierem. De az az álmom, hogy keményen dolgozom, és elég pénzt gyűjtök össze ahhoz, hogy egyszer egy saját kocsmát nyissak, vagy akár egy kis éttermet. Ezt szeretném elérni: hogy legyen egy saját vállalkozásom.

Mit nem szeretek az új otthonomban? A rohanást, mert emiatt magasabb a bűnözés, a drogkereskedelem, a bandák közötti erőszak aránya, mint Zimbabwében. Ezenkívül a bennszülött fekete lakosság sokszor arrogáns, odajönnek hozzád, és elkezdnek a saját törzsi nyelvükön beszélni. Szerintem ez sértő azokkal szemben, akik nem beszélnek a nyelvüket. De most már tudom, hogy szeretem az új otthonomat. Mert ha keményen dolgozom, biztos, hogy találok munkát. Ráadásul itt a világ minden pontjáról lehet találni embereket, Cape Town környéke pedig lenyűgöző. És ami a legfontosabb: Cape Town-ban megtaláltam a szerelmemet. Egy fiatal német lányt, aki egy nap bejött a kocsmánkba, és ma a feleségem.